

Ірина Смолич

Пісок у склянці

*Ми до нестями боялися темряви,
а потрібно було боятися лише себе...*
(автор невідомий)

Глава 1

Вже дві години над передмістям, втім, як і над самим містом, висіла величезна чорна хмара, що, здавалося, міцно прилипла до неба. Вона категорично відмовлялася зрушити з місця або хоч частково вивергнути з себе накопичену вологу на осінню, покриту жовтим листям землю. Деревя під відчутними поривами вітру розмахували напівголими гілками, немов намагалися відігнати докучливих птахів. Двоповерхові будинки з обох боків вулиці тепер були схожі на переляканих мишей, які зібралися до купи в очікуванні чогось поганого. Але нічого такого не відбувалося; вуличні ліхтарі горіли звичайним холодним світлом, десь гавкав собака, час від часу по дорозі проїздив автомобіль.

Віктор Нетке щільно запнув штори та

відійшов від вікна. Йому залишалося написати всього декілька фінальних фраз, проте зосередитися на роботі не виходило. Він покрутився біля полиць з книжками, помилувався світлиною дочки, яку було зроблено минулого року на морі, після чого повернувся до величезного дубового столу, що займав усю центральну частину кімнати. Той був завалений купами паперу, численними теками, списаними блокнотами, незрозумілими схемами, малюнками, старими журналами, вицвілими вирізками з газет і ще бозна-чим. Поруч стояло з півдесятка склянок з-під молока різної форми та розмірів і стільки ж філіжанок з-під кави — вони начебто змагалися між собою, хто з них найбрудніший. Загалом, рядова атмосфера звичайного письменника.

Щоправда, сам кабінет виглядав доглянутим і навіть затишним. Східну стіну було відведено в ньому під стелажі з книжками, серед яких зустрічалися й дуже рідкісні екземпляри. Наприклад, «Гамлет» Шекспіра видання 1683 року, придбаний Віктором на аукціоні «Christie's» минулого літа. Поряд з художньою літературою стояли підручники з історії, психології, філософії, а трохи далі — брошури з езотерики та барвисті альбоми сучасних авторів. Крім того, в кімнаті були два шкіряні крісла, низький скляний столик і дуже дорогий торшер від «Tiffany».

Віктор сів за письмовий стіл, присунув до себе ноутбук та почав швидко набирати текст. Його пальці вправно забігали по клавішах, виводячи на екрані останній абзац:

«...Що є головною рушійною силою усіх наших вчинків? Хіба не бажання вгамувати ненаситне его, підкинувши йому гачок із солодкою наживкою? Будь гарним хлопчиком і отримаєш смачну цукерку! Питання лише в тому, від якої за рахунком цукерки зіпсуються зуби. Проте взяти під контроль власне «Я» так само непросто, як кинути палити. Рука постійно тягнутиметься до пачки з цигарками, а розум — програватиме битву непереборній пристрасті...»

Віктор відкинувся на стільці та ще раз пробіг очима по екрану. Остання фраза сподобалася йому особливо. Все, що він хотів сказати, він сказав. Залишалось роздрукувати роман і відвезти видавцеві.

Несподівано двері кабінету рипнули — до кімнати тихо увійшла Ельза. За п'ятнадцять років їхнього спільного життя вона анітрохи не змінилася, і Віктору іноді здавалося, що тільки вчора він побачив її таку ж витончену та легку, з купою рудого волосся. Того дня вона прогулювалася університетським подвір'ям з двома подругами та не звернула на нього жодної уваги, а він, несподівано злякавшись, так і не наважився до

неї підійти. Познайомилися вони набагато пізніше, на вечірці в когось з їхніх спільних друзів. Але ту першу зустріч він запам'ятав на все життя. Та і як можна було забути яскравий, неперевершений образ, що вразив його до глибини душі?

— Ти не зайнятий? — Ельза тихо підійшла до Віктора і поклала руки йому на плечі. — Я тільки хотіла дізнатися, як просуваються твої справи.

— Можеш мене привітати, я щойно закінчив останню главу.

— Ти не жартуєш? Як чудово! — вона попестити його густу темну шевелюру, якої вже торкнулась легка сивина, та поцілувала у тім'ячко.

Він любив, коли вона так робить. Це нагадувало йому про дитинство, в якому було достатньо всього: і безтурботних сонячних днів, і стриманої посмішки батька, і теплих маминих рук, що також торкалися його волосся.

— От бачиш, я мала рацію! І ти абсолютно даремно хвилювався, що не впорася!

— Вибач, але як я міг не хвилюватися, коли все це нагадувало авантюру? — відповів Віктор, не відриваючи погляду від екрана. — Якщо ти не забула, мені закортіло взятися за епоху, в якій я нічого не тямлю.

— Я думаю, ти перебільшуєш!

— Анітрохи! Ти навіть не уявляєш, чого мені коштувало дописати роман, — голосно зітхнув

Віктор. — До речі, я збираюся відвезти його Маркові вже сьогодні. Ти не проти? Завтра о другій відбудеться засідання колегії у видавництві, на якому затверджуватимуть авторів на наступний місяць, і я б хотів, щоб Марк вніс мене до цього списку.

— Хіба твої романи досі затверджує комісія? — з подивом витріщилась на нього Ельза. — Мені здавалося, що ця процедура для тебе давно позаду.

— Чого це раптом, дозволь запитати? — вибухнув у відповідь Віктор. — Ти хоч знаєш, скільки моїх поважних колег щоразу вишиковуються у чергу на публікацію? Я вже не кажу про цілу армію новачків, які прагнуть популярності та слави, причому, миттєво. Чи ти вважаєш, у видавництві тільки сидять і чекають, коли я напишу щось пристойне?

— Нічого я не вважаю, — Ельза міцніше обійняла чоловіка, намагаючись заспокоїти і водночас підтримати. — Я тільки знаю, що ти неймовірно талановитий, тому заслуговуєш особливого ставлення.

— Щиро дякую, але ти до мене необ'єктивна.

— Я маю на це повне право, адже я твоя дружина, — посміхнулася Ельза. — Між іншим, про об'єктивність. Якби ти дав мені прочитати свій новий роман, я б чесно сказала, сподобався він мені

чи ні.

— Навіть не проси, — замахав руками Віктор, немов відганяв від себе настирливу муху. — Ось опублікують, тоді й читай. І не будемо більше до цього повертатися.

Він завжди дотримувався правила: першим новий роман повинен прочитати видавець, причому, обов'язково — в його присутності. Інакше... Що інакше, Віктор не знав і знати не хотів. Якщо є правило, не слід його порушувати! Ельза була в курсі цієї примхи чоловіка, однак кожного разу намагалася переконати його показати їй своє нове творіння і кожного разу — марно. Він завжди залишався непохитним.

Ельза удала, що насупила брови, при цьому вона стала схожа на кумедного ельфа.

— Ти знаєш, що ти справжній зануда?

— А вчора ти казала, що зі мною дуже весело.

— Я тобі лестила.

— Так ти ще та хитрюга! За це ти зараз отримаєш від мене!

Віктор розвернувся до дружини обличчям, схопив її в оберемок і посадив до себе на коліна. Вона була такою легкою, що здавалася невагомою. Ельза скрикнула та спробувала вирватися.

— Відпусти!

— Ну що, попалася?

На її щоках з'явився легкий рум'янець, гра їй

вочевидь приносила задоволення, втім, як і самому Віктору.

— Це дуже підступно. В тобі на тридцять кілограмів більше.

— Тому можеш навіть не намагатися втекти від мене.

Він провів рукою по її обличчю, милуючись величезними сірими очима, потім притягнув до себе і ніжно поцілував у губи.

— А я і не збираюся, — тихо прошепотіла Ельза та обійняла його за шию.

Віктор сильніше притиснув до себе дружину у намаганні знову знайти її губи, коли несподівано в отворі дверей з'явилася білява голова семирічної Каміли.

— Тату, ти не бачив Фелікса? — з порогу поцікавилася дівчинка, але побачивши батьків разом, зморщила маленький носик. — Фу-у! Знову цілуєтеся.

Вона належала до того типу дітей, які викликають справжнє захоплення й почуття глибокого розчулення. Зовні Каміла дуже нагадувала Ельзу, з тією лише різницею, що замість рудих кучерів у неї було абсолютно рівне біляве волосся, зібране в два хвостики кумедними шпильками у вигляді мавпячих мордочок.

— Чому ти ще не в ліжку? — суворо запитала Ельза, ніби й не чула питання доньки.

— Я хотіла побажати Феліксу добраніч!

— Сонечко, його тут немає, - втрутився у розмову Віктор. — Напевно він на кухні. Думаю, тобі варто пошукати його саме там.

Каміла кулею вилетіла з кімнати, а Ельза незадоволено похитала головою:

— Гаразд, піду укладу її спати, доки вона увесь будинок не перевернула догори дном.

Вона неохоче підвелася на ноги та цмокнула Віктора в щоку, чим викликала у нього бажання всадити її назад на коліна. Однак він стримався — йому ще треба було закінчити справи.

— Між іншим, я готова тебе почекати, щоб ми відсвяткували закінчення твоєї книжки! — запропонувала Ельза вже на порозі. — У нас, здається, ще є пляшечка «Dom Perignon». Ти швидко повернешся?

— Сподіваюсь, що так. Але я навіть не смів на це розраховувати, — в очах Віктора спалахнули іскорки. — Ти справді мене дочекаєшся?

— Даю чесне слово! — посміхнулася Ельза і зникла за дверима.

Віктору не залишалося нічого іншого, як повернутися до своєї книги. Він відкрив верхню шухляду столу, дістав звідти пачку паперу та, заклавши її у принтер, натиснув кнопку друку. Принтер рівномірно задзижчав і почав по одному ковтати чисті аркуші.

Цю мить Віктор любив найбільше у світі. Завершальний акорд симфонії, яка народилася з нічого і зіграна вправною рукою. Квінтесенція кожного творчого процесу. Саме в такі моменти народжується істина, котру вже не можна вирубати ніякою сокирою. Якщо осяяння, ідеї, думки — лише іскри вогнища, що злітають у нічне небо і такі ж невловимі в своїй хисткості, то слово — це наочний доказ, що тобі є про що розповісти навколишньому світу. Напевно будь-яка людина, пов'язана з письменством, погодиться з твердженням, що не існує нічого більш бажаного, ніж перший екземпляр власного твору, нехай навіть надрукований на звичайній друкарській машинці. І хоча існують ще звуки фанфар, тисячні накладки, схвальне поплескування по плечу друзів та колег, спокусливі погляди світських левиць, смак дорогого шампанського, поповнений банківський рахунок — таке собі брязкальце в руках немовляти, яскраве, веселе та навіть корисне. Але для справжнього творця — не більше.

Принтер закінчив «випльовувати» папір і тихо завмер в очікуванні нового завдання. Віктор зібрав сторінки, щоб покласти їх у теку зі зміїної шкіри, яку купив у «селі ремісників» під назвою Сумбедіун, коли подорожував Сенегалом. Потім він на всяк випадок скопіював текст на флеш-карту і сховав її в кишеню джинсів.

Перед тим, як їхати до Марка, Віктор збирався ще заглянути до Каміли. Це щоденне, вірніше, щовечірнє дійство вони любили обидва. Трішки поговорити, трішки почитати, незмінний поцілунок на ніч і побажання хороших снів.

Віктор піднявся на другий поверх, де була розташована дитяча, і тихенько постукав у двері.

— Увійдіть! — почув він дзвінкий голосочок.

Каміла сиділа в ліжку та читала казку. Вона була одягнена в яскраво-жовту піжаму, тому нагадувала маленьке курча. По один бік від неї лежала її улюблена лялька, по інший — кіт Фелікс. Сама ж кімната була схожа на величезний чарівний будиночок, де знайшлося б місце будь-якому казковому героєві. Розписані хитромудрими візерунками стіни, білі, з нотками старовини меблі, товстий пухнастий килим — ось лише деякі деталі, що створювали в кімнаті особливу атмосферу. А скільки тут було іграшок! Тільки різноманітних ляльок налічувалося не менше двадцяти.

— Привіт! Що читаєш? — Віктор прикрив за собою двері, і, підійшовши до ліжка, сів на краєчок.

— Казку про Білосніжку, — Каміла відклала книгу та попестила Фелікса, який затаракотів мов маленький трактор.

— Ну і як, подобається?

— Подобається, і Лолі теж, — дівчинка жестом вказала на ляльку, після чого повернулася

до кота. — А ось Феліксу, здається, не дуже.

— Чому ти так вирішила? — Віктор теж глянув на рудого нахабу, який почував себе на ліжку дочки цілком комфортно. — Він що, сам тобі про це сказав?

— Тату, Фелікс нічого не міг мені сказати, — пирснула Каміла. — Він же кіт. А коти розмовляти не вміють.

— Як само ти тоді дізналася, що йому не подобається казка?

— А він увесь час гризе обкладинку і заважає мені читати.

Немов зрозумівши, що йдеться саме про нього, кіт перестав муркотіти та подивився спочатку на Камілу, а потім на Віктора. Він з'явився в їхньому будинку два роки тому. Того дня хтось залишив біля дверей кошик з маленьким кошеним, яке було таким гарненьким, що навіть абсолютно черства людина не змогла б викинути його на вулицю. Віктор не був черствим, швидше навпаки. Він не лише взяв кошеня до будинку, але й спочатку всіляко балував його, навіть не підозрюючи, яке безпardonне ненажерливе чудовисько з нього виросте. Кіт мав абсолютно нестерпний характер і робив тільки те, що хотів. Не можна сказати, що з часом Віктор почав відчувати до нього якусь особливу огиду, але і дружніми їхні стосунки навряд чи можна було назвати.

Найпростішим способом співіснування для обох виявився нейтралітет, що часом переходив у повне ігнорування. Втім це не завадило Феліксу зробити кабінет Віктора невід'ємною частиною своїх володінь і гуляти там, коли заманеться.

Віктор насварився на Фелікса пальцем:

— У, поганий кіт!

Але це не викликало ніякої реакції.

— Ні, він хороший, — вступилася за кота Каміла. Вона була єдиною, хто вибачав йому всі пустощі. — Тільки зовсім мене не слухається... Тату, а ти прочитаєш мені книжку?

— Не можу, сонечко, у мене ще є справи. Так що, іншим разом, добре?

— Ну, гаразд, — неохоче погодилася вона.

— А тепер лягай спати. Вже надто пізно.

— Ну, ще дві хвилиночки, будь ласка, — почала благодіти Каміла, зворушливо притискаючи кулачки до грудей.

Це діяло на Віктора безвідмовно. І хоча він добре знав усі її прийомчики, щоразу попадався на цю вудочку.

— Ну, добре! Тільки недовго, домовились? Не забувай, тобі завтра до школи.

Віктор поцілував її в лоб і попрямував до дверей.

— Добраніч, дорогенька!

— Добраніч, татусю! — відповіла Каміла,

знов занурюючись у книжку.

Віктор вийшов з кімнати та обережно прикрив за собою двері. Йому дуже хотілося провести вечір з донькою, а не їхати в місто. На жаль, вибору в нього не було — він і без того запізнився з романом майже на місяць. Несподівана затримка сталася, коли залишалось написати останню главу. Так іноді буває: будь-які слова раптом починають здаватися порожніми й можна цілу вічність битися головою об стіну, благи вибагливу музу повернутися, проте все марно. І тут раптом «Бац»! — фрази самі лягають на папір. Роман закінчено — наче за помахом чарівної палички. Якраз, вчасно, щоб книга побачила світ у призначений термін.

Віктор забрав зі свого кабінету роздрукований рукопис, після чого заглянув на кухню, де Ельза поралася з посудом.

— Ти вже йдеш? — вона відставила тарілку в бік і витерла рушником руки.

— Так, поїду, поки не зовсім пізно.

— Може не варто? — в її голосі почулася добре знайома нотка.

Так майстерно, за допомогою інтонації, перетворювати питання на ствердження вміла лише вона. При цьому опонент губився настільки, що починав виправдовуватися за те, чого ще не скоїв. У такій ситуації Віктор почувався дитиною, яку хочуть нашльопати й поставити в кут.

— Ти ж знаєш, мені треба їхати.

Він попрямував до передпокою, Ельза рушила за ним.

— Так, я знаю. І благаю, будь обережний. Сьогодні вночі обіцяли рясний дощ, — попередила вона, спостерігаючи, як Віктор надягає пальто.

— Не хвилюйся, все буде добре, — він взяв теку з рукописом і сунув її під пахву. — Я скоро повернуся.

Як тільки Віктор опинився на вулиці, йому в обличчя дмухнуло вологе осіннє повітря, нагадавши про наближення перших приморозків. Щоправда, вранці ще іноді виглядало сонце, і здавалося — теплих днів ще багато попереду, але ввечері температура значно падала, та ставало зрозуміло, що зима з її чудернацькими малюнками на вікнах, вологим вітром й довжелезними холодними ночами вже не за горами. Віктора завжди дивувало, чому літо проходить з неймовірною швидкістю, а безрадісна пора року тягнеться майже до нескінченності. І взагалі, що за особливість така нашого розуму сприймати щасливі моменти життя всього лише як яскравий спалах або коротку мить? І чи не тому ці моменти надовго залишаються у пам'яті, а вся решта часу мов пісок невідворотно провалюється у вічність?

Віктор повів плечима від холоду та, відкривши дверцята сріблястого «Рендж Ровера»,

швиденько заліз всередину. Дорога до Марка від котеджного містечка під назвою «Парк-Едем», де мешкало сімейство Нетке, займала не більше півгодини відносно спокійної їзди. Якщо казати про сам «Парк-Едем», це було звичайнісіньке передмістя, куди вони переїхали кілька років тому і для чого знайшовся дуже вагомий привід. В якийсь момент Віктор відчув, що починає задихатися в місті: від постійних заторів на дорозі, всюдисущої реклами, нескінченних бетонних лабіринтів, в які людство заганяє себе добровільно, щиро вірячи, що саме там розташоване горезвісне місце під сонцем. До того ж Ельза давно мріяла жити у своєму власному будинку та й коштів на це тепер було достатньо.

По лобовому склу застукали величезні краплі дощу. Віктор запустив двигун, увімкнув фари та виїхав на дорогу. Перед тим, як вийти з дому, він подзвонив Марку Гудвину, своєму видавцеві та за сумісництвом кращому другу, і сказав, що збирається привезти готовий рукопис. У відповідь той зрадів, наче мала дитина.

Вони познайомилися випадково, коли Віктор як адвокат захищав у суді видавництво, де працював Марк. Знайти спільну мову для них не склало особливих труднощів, чому великою мірою сприяла їх спільна пристрасть до рідкісних книг. Йому було дуже комфортно у товаристві цього

привітного товстуна невизначеного віку з неслухняною чуприною на голові. Кількості енергії, яка струмувала від нього, могла позаздрити середньої руки електростанція, а його веселий гучний сміх підносив настрій навіть безнадійному песимістові. Крім того, Віктор повністю довіряв Марку, оскільки більш порядної та принципової людини він в житті не зустрічав.

Якось Віктор обмовився, що любить писати. Марк одразу зажадав побачити написане, і два невеличкі оповідання привели його у повний захват. Він так і сказав: «В тебе є талант! Сідай і пиши!». А через півроку з друку вийшов його перший роман, який не став бестселером, але розпродався досить успішно. Після цього Віктор, попри протести Ельзи, кинув адвокатську справу та став письменником, про що ніколи не шкодував.

Дощ несподівано посилювався, і двірники забігали по склу мов скажені, змахуючи з прозорої поверхні важкі величезні краплі. Віктор покрутив ручку приймача та досить швидко налаштувався на хвилю з приємною музикою. Уздовж дороги нескінченною чорною смугою потягнувся ліс, який час від часу змінювала автозаправка чи невеличка кав'ярня. Віктор навіть подумав, чи не заскочити в одну з них, але швидко відігнав цю думку та обляяв себе за легковажність. Взагалі він частенько так робив: зупинявся біля першої-ліпшої придорожньої

кав'ярні, де нікого не знав і ніхто не знав його, щоб посидіти у тиші або під тиху музику й випити чарку-другу дешевого коньяку. У цьому він вбачав певний сенс: самотність як форму сповіді, очищення аури від нальоту рутини. Такі хвилини він називав «я, коньяк та вічність» і дуже їх любив.

Погода погіршувалася на очах. Дощ продовжував набирати оберти, поки не перетворився на справжню зливу. Дорога стала схожа на русло невеликої річки, чий швидкий потік відносив невідомо куди придорожнє сміття та різноманітний бруд. Це був перший, по-справжньому потужний дощ за багато тижнів після теплого літа. Щоправда, до цього густі свинцеві хмари кілька разів заволокали небо, але потім спливали кудись вдалечінь, так і не зронивши на землю жодної краплі. Зараз природа брала своє.

Віктор пошкодував, що не послухав Ельзу та не залишився вдома. За великим рахунком можна було відіслати рукопис електронною поштою, хоча це і суперечило б його принципам.

— Ну і лє! — зітхнув він вголос, намагаючись розгледіти на шосе хоч щось.

Йому довелося значно знизити швидкість, оскільки видимість впала практично до нуля. Машину постійно заносило на дорозі, в той час, як вода збігала по лобовому склу суцільним потоком, перетворюючи роботу дворників на безглузде

заняття. До того ж, від перешкод неприємно заскрипіло радіо. Віктор покрутив ручку налаштування, але витягнути з динаміків чистий звук більше не вдавалося. Врешті-решт він вимкнув приймач і знову чортихнувся:

— Якого біса? Я так і до ранку не доїду до місця.

Раптом біля самого узбіччя він помітив високу фігуру в довгому плащі з каптуром, який повністю приховував обличчя. Людина, а це, вочевидь, був чоловік, однією рукою спиралася на тростину, а другою — намагалася зупинити автівку.

Віктор м'яко натиснув на гальма, і машина, що тепер була більше схожа на моторний човен, уповільнила хід та зупинилася. Через секунду-другу відкрилися задні дверцята, і в отворі з'явилася голова у каптурі. Приємний низький голос вимовив:

— Добрий вечір! Чи не візьмете попутника?

— Сідайте, — відповів Віктор, кинувши короткий погляд на незнайомця. — Тільки швидше.

Чоловік сів у машину, закрив дверцята і тільки після цього відкинув з голови каптур, з якого все ще стікали цівки води.

— Ну, й погода! Спасибі, що зупинилися! — подякував він. — А я вже боявся, що доведеться йти пішки.

Віктор розвернувся на сидінні та побачив перед собою літнього, якщо не сказати, старого

чоловіка аристократичної зовнішності з сивим волоссям, зачесаним назад. Його обличчя було поцятковане зморшками, темні очі з-під густих брів виблискували загадковим світлом. Під плащем вгадувався білий комірець з чорним метеликом — судячи з усього, незнайомиць був одягнений у фрак. Його великі й такі ж зморшкуваті, як обличчя, руки лежали на головці витонченої тростини. На мізинці виблискував перстень з чорним каменем. Складалося враження, що старий хвилину тому покинув розкішний бал і, відпустивши карету, вирішив прогулятися на свіжому повітрі. Єдине, що не вписувалося в його незвичайну зовнішність, це зелений, військового зразка плащ, який служив відмінним захистом від будь-якого, навіть найсильнішого дощу.

— Дозвольте відрекомендуватися. Едуард Бове, антиквар, — промовив чоловік таким тоном, від якого Віктору захотілося віддати йому низький поклін.

— Радий знайомству! Віктор Нетке, письменник.

— Я теж дуже і дуже радий!

Чорні очі старого дивилися прямо на Віктора. Було в них щось незвичайне, привабливе. І в той самий час холодне та неймовірно моторошне. Від цього погляду по тілу Віктора побігли мурахи. Йому спало на думку, що людина на задньому

сидінні уважно спостерігає за ним. Проте, як тільки пан Бове привітно посміхнувся своєю білосніжною посмішкою, це відчуття миттєво зникло.

— Чесно кажучи, не очікував, що хто-небудь зупиниться. Ще раз, дякую, — додав він цілком щиро.

— Не треба подяки, мені це було не важко, — махнув рукою Віктор. — А ви обрали не найкращий час для прогулянок.

— Ви праві, на дощ я ніяк не розраховував, — погодився пан Бове і втупився у вікно.

Така відповідь здалася трохи дивною, оскільки гумовий плащ на незнайомцеві означав протилежне — старий прекрасно знав, що буде злива. Інакше, навіщо його одягати? Але Віктор промовчав — інтуїція підказувала, що немає сенсу про це розпитувати. Тому він лише поцікавився:

— Ви мешкаєте десь неподалік?

— Так, зовсім поряд. Через декілька кілометрів буде знак «Чорнолісся». Саме туди я і прямую. Ви знаєте, де це?

— Чесно кажучи, ні.

— Нічого страшного, я сповіщу, коли ми будемо на місці.

На якийсь час в машині запанувала тиша, яку порушував тільки барабанний дріб дощу та тихе буркотіння двигуна. Злива поступово почала стихати, що дозволило Віктору додати швидкості.

Якби його зараз спитали, чому він вирішив зупинитися, швидше за все, йому було б нічого відповісти. Він ніколи нікого не підвозив по дорозі, і не тому, що боявся грабіжників. Віктор взагалі нічого не боявся. Просто не хотів і все! Більше ніяких пояснень. Сьогодні ж спрацював якийсь дивовижний чинник, схожий на той, коли всі три стрілки годинника — секундна, хвилинна та годинна — зливаються разом. Три складові, здатні повністю змінити майбутнє: дощ, проста цікавість і дещо ще. Третью, й, напевно, найголовнішою обставиною було передчуття чогось важливого і, в той самий час, абсолютно примарного, далекого. Відчуття повної перемоги та повної поразки водночас. Неначе річ, яка була давно загублена, раптом знайшлася сама собою, хоча потреба в ній давно відпала. Урочисте відкопування нікчемного артефакту. Висохла кістка, загорнута в плащаницю.

Зашурхотіли колеса в потоці води, назустріч повільно проїхало декілька машин з увімкненими фарами. Першим тишу порушив антиквар:

— Так ви, пане Нетке, письменник?

— Звіть мене просто Віктор. Так, пишу романи.

— Ого! Не сподівався, що коли-небудь зустріну справжнього письменника! І як успіхи на літературному терені? — в голосі старого почулася ледве помітна іронія, яка Віктора анітрохи не

образила.

По-перше, він знав, що багато людей вважають літературне ремесло зайняттям несерйозним. І часто навіть не підозрюють, що цим теж можна заробляти на життя. А по-друге, він і сам колись так думав, тому його відповідь пролунала цілком доброзичливо:

— Загалом не скаржуся! Вийшло вже чотири моїх романи.

— Дійсно? Не читав жодного!

— Ну, це легко виправити. Вони продаються у будь-якій книжковій крамниці. Можливо, вам навіть сподобається. До речі, сьогодні я закінчив свій п'ятий роман.

Пан Бове підхопив із заднього сидіння теку зі зміїної шкіри та з цікавістю покрутив її в руках.

— Це він? Ваш новий роман?

Віктор на мить відірвався від дороги, щоб кинути короткий погляд через плече.

— Так, везу його своєму видавцеві.

— Можна подивитися?

— Вибачте, пане Бове, але в мене є залізний принцип нікому не показувати рукопис, поки її не прочитав мій видавець, — відповів Віктор. — Сподіваюся, ви не образилися.

— Ну, що ви! Я все розумію. Будь-яка людина має право зберігати свою таємницю. І те, що важливо, повинно залишатися прихованим від

сторонніх очей! — зовсім не виглядаючи збентеженим, вимовив пан Бове і поклав теку назад на сидіння.

Віктор не зрозумів ані слова з того, що сказав старий, але уточнювати не наважився. У свою чергу пан Бове продовжив бесіду, наче нічого не сталося:

— Отже, ваш роман поки що ніхто не читав? І навіть ваша дружина?

Від здивування брови Віктора зметнулися вгору, немов два перелякані птахи.

— Ні, але звідки ви дізналися, що я одружений? — він подивився на пана Бове в дзеркало заднього виду.

Той показав на безіменний палець, даючи зрозуміти, що бачив обручку.

— А! Звісно! — посміхнувся Віктор.

«А цей дідуган не такий простий, — подумав він. — Треба бути з ним обережним!»

— Так про що, Вікторе, ви взагалі пишете? — в черговий раз поцікавився пан Бове. — Яка основна тема ваших романів?

Віктор на мить замислився.

— Тема цілком звичайна — я пишу про життя, про любов, а ще про людські гріхи та слабкості.

— О! Про людські слабкості я б багато міг розповісти, — зрадив несподіваній темі пан Бове. — Повірте, я зустрічав такі людські вади, що жодному письменникові не снилися.

— Та невже? Ну, тоді вам самому пора сідати за перо, — настала черга Віктора з іронією реагувати на слова старого.

Він неодноразово ставив собі питання, чому всі старі люди вважають себе величезними знавцями душ. Хіба життєвий досвід дає таке знання? Дуже сумнівно.

«Можливо, коли я досягну його віку, я і сам так вважатиму!» — промайнуло в голові Віктора.

— Ні-ні, це ваше ремесло, — пан Бове енергійно замотав головою. — А мене цілком влаштовує моє.

— Антикварна справа, здається?

— Саме так. Пораюся зі всіляким старим мотлохом, намагаючись якомога дорожче втелющити його таким телепням як ви, — відповів пан Бове.

Віктор зі здивуванням скосив очі на свого попутника, але розреготався, коли побачив вираз його обличчя. Безумовно, це був жарт, який приніс старому ще одне очко на його користь.

— Тепер обходитиму десятою дорогою всі антикварні магазини, — вимовив Віктор, продовжуючи посміхатися. — Я давно підозрював про щось таке...

— Обережно! — несподівано замахав рукою пан Бове, вказуючи кудись уперед.

В ту саму мить яскраве світло фар буквально

вихопило з темряви фігурку маленької дівчинки шести-семи років, яка стояла посеред дороги та яка, попри холодну погоду, була одягнена в коротку сукню й літні сандалії. По обличчю дівчинки збігала вода, а її розпатлане волосся злиплося від дощу.

Віктор з силою крутнув кермо праворуч, водночас б'ючи по гальмах, через що авто струснуло і понесло юзом. З-під коліс вирвався фонтан брудної води, який обдав дівчинку з голови до ніг, після чого почувся глухий удар. Дитину відкинуло вбік, а машина скрипнула гальмами, проїхала ще трохи та нарешті зупинилася біля краю дороги. В наступну мить увесь простір навкруги як густий кисіль заповнила гнітюча тиша. Реальність поступилася місцем відчуттю абсолютної порожнечі.

«Цього просто не може бути!» — подумав Віктор, не в змозі навіть поворухнутися.

З заціпеніння його вивів далекий гуркіт грому.

— Що їй тут знадобилося? — вже вголос вимовив Віктор і, відкривши дверцята, підставив обличчя під холодні голки дощу.

Він одразу побачив дівчинку у світлі фар. Вона лежала на асфальті в декількох метрах від «Рендж Ровера», її руки були широко розкинуті навсібіч. Зблизька вона викликала ще більше співчуття: її бліде обличчя нагадувало воскову

маску, крізь прозору шкіру чітко вимальовувалися сині вени. Але одна обставина особливо вразила його — ця її неймовірна схожість з Камілою; приблизно той самий вік, така ж крихка статура і довге біляве волосся.

Зробивши над собою зусилля, Віктор став на коліна та послухав їй серце. Спочатку він нічого не вловив і відчув лише легкий запах м'ятних цукерок, який ішов від неї. Проте вже за мить йому вдалося розібрати слабке серцебиття.

— Дякувати богові, жива!

Віктор підхопив дівчинку на руки та кинувся до машини.

— Відкрийте скоріше, пане Бове, — голосно вигукнув він. — Пане Бове, ви мене чуєте? У нас обмаль часу.

Коли відповіді не надійшло, Віктор самотужки розчахнув задні дверцята, і тут виявилось, що всередині автівки нікого немає.

— Чорт забирай! Куди він подівся?

Та раптом усе навкруги набуло вигляду якогось дешевого фарсу або дурнуватою розіграшу. Наче невідомий жартівник вирішив посміятися над довірливим глядачем, який після закінчення дійства почне аплодувати й кричати «Біс!», навіть не підозрюючи, наскільки вміло шахрай обвів його навколо пальця. І лише легке мов пушинка та холодне як лід тільце в руках Віктора натякало на

те, що це ніякий не розіграш, і кожна хвилина тепер може коштувати дуже дорого.

Віктор обережно поклав дівчинку на задне сидіння, прикрив її пледом, що знайшов у багажнику, після чого сів за кермо та запустив двигун. Його пронизував дроз, однак він намагався не звертати на це увагу і думав лише про те, як скоріше дістатися до найближчої лікарні. На щастя, вона була розташована зовсім поруч — безпосередньо на в'їзді до міста.

Віктор швидко розвернув машину, і вже через двадцять секунд «Рендж Ровер» зник у нічних сутінках. Дощ майже вщух. Насичений вологою вітерець зашарудів жовтим листям, водночас здіймаючи бризки на поверхні невеликих калюж. Десь неподалік скрикнув птах, і тут над лісом спалахнула блискавка, яка вихопила з темряви розмоклу ґрунтову дорогу, а разом і з нею старий прогнилий щит з написом «Чорнолісся» серед густих заростей біля узбіччя.